

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν ἐν τῇ χώρῃ ἡμῶν ἀπηρεσίαις καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλοκαυτωμένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον ἐν τοῖς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΓΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἑξαμηνίως δρ. 19. Γομήνιος δρ. 10.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίου, Κό. 100 καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξαμηνίως καὶ Τετμηνοῖς ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάνειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ὸς

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 18

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ' (Συνέχεια)

—Δυὸ χρόνια... Δὲν μπορούσαμε πιά νὰ μείνουμε κεῖ-κάτω. Ὁ παππούς μου εἶχε μεγάλη δύναμη, εἶχε παλάτι, ἀγροὺς, φτεσιεὶς ριζιοῦ... Μὰ ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἐπανάσταση κατὰ τῆς ἀγγλικῆς κατοχῆς. Οἱ ὀπαδοὶ του νικῆθηκαν. Τότε ἐπικέρησαν τὸ κεφάλι του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ μεταμφιεσμένος. Ὅλη του ἡ περιουσία δημεύτηκε.

Στάθηκε μιὰ στιγμή καὶ ξαίῃπε:

—Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν μπορούμε νὰ ξαναγρίσουμε στὶς Ἰνδίες... Δὲ θὰ ξαναῖδω πιά τὸν τόπο ποὺ γεννήθηκα.

Ἡ Ζίνα δοκίμασε κάποιαν ἐκπλήξη! ἦταν μιὰ κατάσταση ἀνάλογη μὲ τὴ δική της. Ἐσφίξε τὸ χέρι τῆς φίλης της καὶ τὴ ρώτησε:

—Οἱ γονεῖς σας μένουν ἐδῶ;

—Ὁχι! Τὸν πατέρα μου δὲν τὸν σπκῶνει τὸ κλίμα τοῦ Παρισιοῦ. Κάθονται στὴ Νικαία. Ὅταν τελειώσω τίς σπουδές μου, θὰ πάω ἀμέσως νὰ τοὺς εἶδω.

—Θὰ περιμένετε τόσο πολὺ;

—Ναί, καὶ ὁ καιρὸς μοῦ φαίνεται ἀτέλειωτος, ἀναστένανε ἡ μικρὴ Ἰνδὴ.

—Δὲ φαίνεστε εὐτυχισμένη. Στὸ σχολεῖο δὲ βρήκατε φιλενάδες;

Ἡ Ὀχμαὶ κούνησε τὸ κεφάλι.

—Ἡ κορίττα Ἐριώ εἶναι πολὺ καλὴ καὶ πρὸ πάντων πολὺ δικαία... Ὅσο γι' αὐτή, δὲν ἔχω παρά οὐο. Μὰ οἱ μαθητρίαι... Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἄλλη πᾶστα. Δὲ συμφωνῶ μ' αὐτὲς σὲ κανένα σημεῖο. Ἀλλως-τε πρέπει νὰ εἶς, ἐμπιστευθῶ καὶ κατὶ ἄλλο.

—Σὰς ἀκούω, εἶπε ἡ Ζίνα.

δῶ μέσα. Ὑπάρχει ὁμως καὶ ἓνα πρόσωπο ποὺ τὸ σιχαίνομαι: αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ μοῦ γίνεταὶ ἀνυπόφορο ὅλο τὸ σχολεῖο!

—Μοῦ τὴ δείχνετε, —ἡ εἶναι ἀδικοκρίσια;

Ἡ Ὀχμαὶ στήλωσε τὸ δάχτυλό της σὲνα σημεῖο καὶ εἰδείξε.

—Νά τη, αὐτὴ ποὺ παίζει τὸ τόπι. Λέγεται Ἐλίτσα Κράντον. Τὶ ἄσχημο ὄνομα, ἔ; Ἀπότομο καὶ σκληρὸ σὺν καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν.

Ἡ Ζίνα κοίταξε τὸ κορίτσι ποὺ τῆς εἰδείχνε ἡ Ὀχμαὶ: ἦταν δεκατριῶν ὡς δεκατεσσάρων χρόνων, γερή, καλοδεμένονο, ρόδοκόκκινο, ζωντανὴ εἰκόνα ὀγείας.

Ἦταν μιὰ ἀντίθεση μὲ τὴ μικρὴ

Ἰνδὴ, ποὺ εἰκοίξε σὺν εἶδωλο σκαλι-σμένο πάνω σὲ παλιὸ ἐλεφαντόδοντο.

Ἡ Ἐλίτσα Κράντον, ποὺ τ' ἀδέρφια της ἐπαίξαν κρῖκετ καὶ φουτμπῶλλ, ἦταν ἓνα σωστὸ ἀγοροκόριτσο.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ἔδινε κλωτσιές σ' ἓνα μεγάλο τόπι καὶ τὸ πετοῦσε ὡς τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κήπου. Τὸ τόπι ξαναγόριζε καὶ πάλι ξανάφευγε.

Αὐτὸ βάσταξε κάμποση ὥρα. Τέλος ἡ Ἐλίτσα κουράστηκε καὶ μὲ πρόσωπο ξαναμμένο σὺν παπαροῦνα, στρώθηκε χάμω μὲ δυνατὰ γέλια.

Τὰ δυὸ κορίτσια ποὺ παρακολουθοῦσαν τίς κινήσεις της, ἄλλαξαν μιὰ ματιὰ.

—Σὰ; ἀρέσει; ρώτησε ἡ Ὀχμαὶ.

—Δὲν εἶναι καὶ πολὺ χαριτωμένη, εἶπε ἡ Ζίνα.

—Κι' εἶναι καὶ κακιά...

Ἡ μικρὴ κοίταξε μὲ μιὰ χαϊδευτικὴ ματιὰ τὴ νεοφερμένη συμμαθήτριά της καὶ τῆς ψιθύρισε:

—Ἐνῶ σεις, θαρρῶ πὼς εἶστε καλὴ... καὶ τὸ νοιώθω πὼς θὰ εἶς ἀγαπήσω...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Τὸ Δέντρο τῶν Χριστουγέννων

Ὁ χρόνος πλησίαζε νὰ τελειώσῃ. Τρεῖς μῆνες εἶχαν κιόλας περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα καὶ ἡ ἀνιψιά της εἶχαν φύγει μὲ τόσο τραγικὸ τρόπο ἀπὸ τὴ Βελγανία.

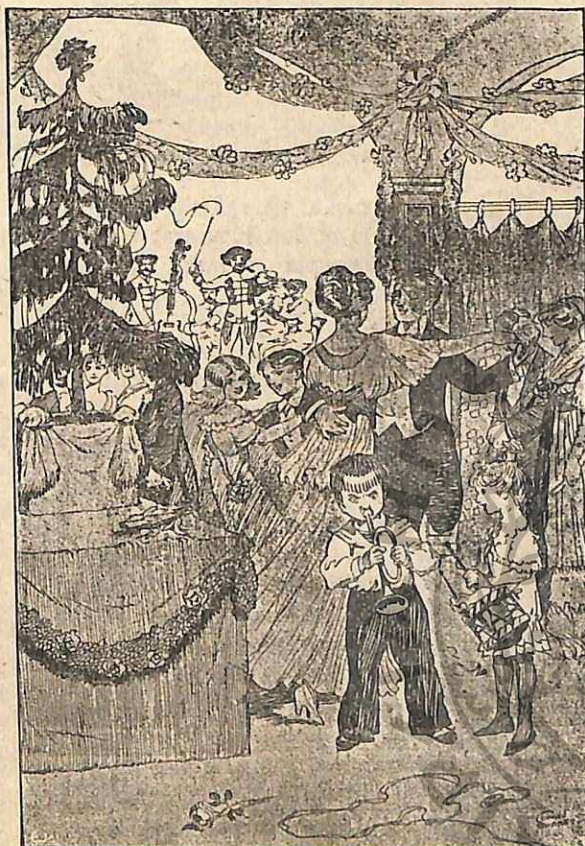
—Θεῖα, εἶπε σιγαλὰ ἡ μικρὴ Βασίλισσα, πὼς θὰ περάσουμε φέτος τίς γιορτές;

Καὶ μὲ τὴ μνήμη της ξανάβλεπε τίς τελετὰς τῆς πρωτοχρονιάς, τὰ ἄνθη, τὰ δῶρα ποὺ ἔκαναν πελώριους σωρούς.

—Καχὲς γιορτὲς ποὺ θὰ κάνουμε! φθόρισε ἡ πριγκήπισσα Βαλεντίνα.

—Ὁχι, θεῖα μου, δὲν πρέπει νὰ λιαστὲ ὑπημένες! Δὲν πρέπει νὰ φύσουμε τὸν πόνο νὰ μᾶς καταβῇ. Ἐγὼ λῶ νὰ χορᾶσω ἓνα

—Ἀληθινὰ δὲν ἀγαπῶ καμμιά «Θάχουμε ἀληθινὸ χορὸ μὲ ὀρχήστρα τσιγκάνικη...» (Σελ. 338, στ. α') μικρὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο

και να καλέσω τη Θαμάδ, τη μικρή 'Ινδή συμπαθήριά μου. Θα είναι γιορτή εξοριστών. Θέλετε, θεία μου;

Και με μιὰ κίνηση δλη χάρη, η Ζίνα τύλιξε με τὰ χέρια της τὸ λαιμὸ της πριγκίπισσας και της φίλης τὰ μαύρα μαλλιά. Ἡ κυρία Φιρστάτ, προσπαθώντας νὰ χαμογελάσῃ, ἀπάντησε:

— Ναι, Ζίνα μου, κάνε ὅπως σ' ἀρέσει. Ἐστὶν τὰ Χριστούγεννα θάναι λιγότερα πένθημα. Κάνε ὅπως θέλεις.

— Εὐχαριστῶ, θεία μου. Θάναι ὁμορφα, θὰ τὸ ἴδῃτε.

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὴν ἄδεια της πριγκίπισσας, ἡ Ζίνα μίλησέ γιὰ τὸ σχέδιό της στὴν Θαμάδ.

Μιὰ ἐξαιρετικὴ χαρὰ φώτισε τὸ κεχρυσωμένον προσωπάκι.

— Ἀ, εἶπε, τί εὐγένεια νὰ συλλογιστῇτε μένα, ποὺ τόσος λίγο με γνωρίζετε! Ὡς τόσο ἡ συντροφιά μου δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστη.

Ἡ Ζίνα δοκίμασε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ἡ μικρὴ 'Ινδὴ τὴν πρόλαβε:

— Ἀληθινὰ, κανεὶς δὲ συλλογίζεται καὶ μένα. Ἡ πρόσκλησή σας εἶναι ἡ πρώτη ποὺ ἔλαβα στὸ Παρίσι... Ἐδῶ δὲν ἐκτιμῶν παρὰ μόνο τὰ εὐθὺμα πρόσωπα, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ λάμπουν. Ἐγὼ μιλῶ μόνο στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαπῶ. Γιὰ τοὺς ἄλλους δὲ μὴδ' ὀφείλονται λόγια... Ἀσχημὸ αὐτὸ, εἰ;

— Τί κάνατε πέρου τέτοιον καιρὸ; ρώτησε ἡ Ζίνα.

— Πέρου εἶχα μείνει μόνη στὸ λύκειο μετὴν κυρία Ἐριώ, ἀπ' τις 24 Δεκεμβρίου ὡς τις 7 Ἰανουαρίου.

— Φέτος λοιπόν, ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ, θὰ τὸν περάσουμε μαζί.

Ἡ Ἐλίζα Κράντον, ποὺ βρισκόταν κει κοντὰ, τέντωσε τ' αὐτιά της.

— Δίνετε γιορτὴ, δεσποινίς Φιρστάτ; ρώτησε μετὸν γεμάτον ἀδύαδεια.

— Γιορτὴ; ἔκαμε ἡ Ζίνα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχω βαρὺ πένθος; Ὅχι, παρακάλεσα τὴ Θαμάδ νὰ ῥθῃ στὸ σπίτι στίς 25 Δεκεμβρίου, αὐτὸ εἶν' ὅλο.

— Δὲ θὰ καταλάβετε τίποτα! εἶπε ἡ Ἐλίζα.

— Ἐμεῖς θάχουμε ἀληθινὸ χορὸ μετ' ὀρχήστρα τσιγκάνικη, κοτιγιὸν καὶ μεγάλο σουπέ. Θὰ λῶ μέρος κι' ἐγὼ, ἂν καὶ δὲν πηγαίνω ἀκόμα στὸν κόσμο.

Ἐγείνε γιὰ λίγο σιωπὴ κι' ὕστερα ἡ Ἐλίζα ρώτησε ἀπότομα τὴ Ζίνα:

— Τί θὰ σοὺ κάμουν μποναμά;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντηση, ἐπρόσθεσε:

— Ἐμένα οἱ γονεῖς μου θὰ μοὺ χαρίσουν ἕνα παντατὶ μ' ἀληθινὰ μαργαριτάρια.

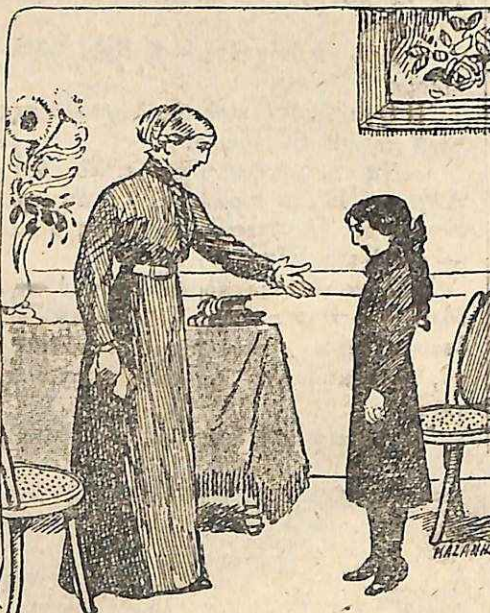
Ἡ Ἐλίζα περιέμενε ἐπιφωνήματα γεμάτα ἐκπλήξη καὶ πειράχτηκε γιὰ τὸν δὺ βασιλισσῶν, καθὼς τις ἀπο-

καλοῦσε εἰρωνικά, δὲ ζήλευσαν καθόλου τὴν εὐτοχίαν της. Τὶς ἄρτης λοιπόν, γιὰ νὰ πᾶν νὰ κάμῃ τὰ παράπονά της στὶς ἄλλες.

Ἄλλωστε ἡ φιλία ποὺ ἄρχισε νὰ γεννιέται μεταξὺ της Ζίνας καὶ της Θαμά, δὲν ἔκανε καθόλου καλὴ ἐντύπωση.

Ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ, τόσο ὁμορφη καὶ ἀπὸ τόσο μεγάλῃ οἰκογένεια, μπόρουσε νὰ διαλέξῃ φιλενάδα πολὺ καλότερη ἀπ' τὴν μικρὴ 'Ινδὴ, «ποὺ ἐμοιάζε σὰ μαϊμού» — ἔλεγαν οἱ μαθήτριες κρυφά-κρυφά.

Πρὶν ἔρθῃ ἡ Ζίνα στὸ λύκειο, ἡ Θαμά ἦταν πάντα μοναχὴ στὴ γωνιά της. Γιατὶ νὰ τὴ βγάλῃ τώρα ἀπ' τὴ

— Τὴν Πέμπτη ἔχει περιορισμό. (Σελ. 130, στ. α')

μοναξιά της; Καὶ τὰ σχόλια ἔδιναν κι' ἐπαιρναν. Μὰ οἱ δὺ ἐξόριστες ἔδειχναν τέλειαν ἀδιαφορία σ' ὅλες τις εἰρωνείες.

Ἡ μόνη σκέψη τῆς Ζίνας ἦταν τώρα τὸ Χριστουγεννιάτικο Δέντρο της.

Ἐφτιαξέ λεπτεὺς χρυσὲς ἀλυσίδες, ἀνθὴ ἀπὸ χαρτὶ κόκκινο κι' ἄσπρο καὶ στόλισε τὸ ἔλατο με πολλὴν ἐπιτηδειότητα καὶ γούστο.

Ἦτοτερα πῆγε νὰ διαλέξῃ γιὰ τὴν φιλενάδα της ἕνα δῶρο χωρὶς μεγάλη ἀξία, ἀλλὰ τέτοιο, ποὺ νάμενε γιὰ πάντα ἀνάμνηση τῆς φιλίας τους: Μιὰ καρφίτσα ποὺ παρίστανε περιστέρι. Καρφωνόταν ἀπὸ πάνω καὶ σὲ κάθε κίνηση ἔβγαζε λάμψεις διαφόρων χρωμάτων, ὅπως τὰ διαμάντια.

Ἡ μικρὴ 'Ινδὴ χάρισε στὴ Ζίνα μιὰ λεπτὴ χρυσὴ ἀλυσίδα γιὰ βραχιόλι. Στὸ μέρος ποὺ ἔκλεινε, πάνω σὲ μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ πλάκα, ἦταν χαραγμένα τὰ ἑξῆς: Ὁ Χριστὸς καὶ τῆς Ζίνας.

Ἡ Θαμά εἶχε σκεφθῇ πολὺ γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ δῶρο, κι' ἤθελε μ' αὐτὴ νὰ ἐκφράσῃ ὅλη τὴν τὴν ἀγάπη γιὰ τὴ Ζίνα, ποὺ, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄλλες προσέτιμης αὐτῇ, τὴ Θαμά, ποὺ καὶ μιὰ δὲν τὴν ἤθελε γιὰ φιλενάδα της.

Τὸ βραχιόλι ἔκλεινε μ' ἕνα μικροσκοπικὸ κλειδάκι, κι' ὅταν ἡ Θαμά τὸ φόρεσε στὸ χέρι τῆς Ζίνας, κράτησε τὸ κλειδάκι αὐτῇ.

— Ὅταν δὲ θὰ μ' ἀγαπᾷς πιά, Ζίνα, ὅταν δὲ θὰ θέλῃς πιά νὰ φορᾷς αὐτὸ τὸ βραχιόλι, νὰ μοὺ ζητήσῃς τὸ κλειδάκι... Ὅπου κι' ἂν βρισκομαι, θὰ σὸ στείλω ἀμέσως, μὰ θὰ λοπηθῶ κατὰ καρδιά.

— Ἀ, διαμαρτυρηθῇς ἡ μικρὴ Βιολίτσα! μπόρεῖς νὰ σὲ βεβαίη πὼς ποτὶ δὲ θὰ σὸ ζητήσω. Εὐχαριστῶ, Θαμά.

Καὶ τὰ μεγάλα της μάτια ἔλαμπαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἀγάπη.

Ἡ Θαμά δὲν εἶχε ἴδῃ ποτὲ τῆς Χριστουγεννιάτικου Δέντρο. Αὐτὸ ποὺ ἡ Ζίνα εἶχε στολίσει πρὸς χάρις της, τὴν ἔκαμε νὰ δοκιμάσῃ πολὺ εὐχάριστη ἐκπλήξη.

Ὅταν δοκίμασαν νὰ τῆς δώσουν τὰ μικροπράγματα ποὺ κρεμόνταν ἀπ' τὰ κλωνάκια, ἡ μικρὴ δὲν τὸ θέλησε:

— Ἀφήστε τα πάνω στὸ δέντρο. Εἶναι τόσο ὁμορφο μετὰ τὰ φῶτα τοῦ ποὺ λαμπυρίζουν καὶ χοροπηδοῦν!...

Ἡ μέρα γιὰ τὴ Θαμά πέρασε ὁμορφα. Κι' ἡ Ζίνα πάλι ἐννοίωσε τὴν ἀσύγκριτη χαρὰ ποὺ δοκιμάζει κανεὶς ὅταν λησμονεῖ τὸν ἑαυτὸ τοῦ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ ἄλλον.

Πέρασαν μαζί ἡσυχὰ κι' εὐτοχισμένα τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων κι' ἡ φιλία τους ἔγινε ἀκόμη στενότερη. (Ἑπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Σίνα τραγούδια

1. Η ΑΓΑΠΗ

Στῆς γῆς τὸ ἀπέραντο βασίλειο
Κάθε τι ζῇ κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο
Γιὰ ἕνα σκοπὸ: — Νά, τ' ἀγαθάκια
φρουρεῖ στὰ ὠρεῖα τρανταφυλλάκια.

Τ' ὄνειρο στοῦ ὕπνου τὸ σκοτάδι
Τὸ δίνει ὁ Πλάστης. Στὸ λιβάδι
Τὸ χοροτάξι, καὶ ὅλο ντύνει
Τὸν κάμπο ἢ χλόη με ἀπαλοσύνη.

Τοῦ χρυσαιοῦ, ψηλὰ τὰ αἰθέρια.
Τοὺς θάμνους σὶν πουλιῶν τὰ ταίρια.
Στὰ δέντρα φύλλα καὶ κλωνάρια,
Μέλι σὶν φέγγα τὰ σμάρια.

Φλοιοφλισμάτα σὶν κάθε κῆμα
Σκεπὴ τὸν οὐρανὸ σὶν μνημα.
Τὸν ἄστρον σ' ὅλη τὴ Σφαῖρα,
Νύχτα νὰ στρέφεται καὶ μέρα.

Μύρια λουλούδια σὶν κλαδιά,
Καὶ τὴν Ἀγάπην σὶν κροδιά!

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Eugène de Lonlay)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΑΓΓΡΙΟΚΡΙΝΟΣ

Ἐλυσε τὸ χιόνι στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ, κοντὰ στὸ μεγάλο κοτρώνι, ἐφύτρωσε ὁ ἀγριοκρίνος. Διὰ μιᾶς ξεπετάχτηκε λουλούδι ἀπὸ τὴ γῆ Μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, δὲν θέλει θαναστὴς. Τοῦ ἀρεῖ ἡ δροσούλα τῆς αὐγῆς καὶ ὁ γλυκὺς ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας.

Ἄν στὸ γειτονικὸ πεῦκο ἔρθῃ καὶ κανένα πουλάκι καὶ κλαϊδίσση, εἶναι περισσὴ γι' αὐτὸν εὐτυχία.

Καὶ πρὶν τελειώσῃ ἡ ἀνοιξή, θὰ μαρτυροῦν τὰ κυανόλευκα φύλλα του καὶ θὰ πεθάνῃ ὁ ἀγριοκρίνος.

Λουλούδι ἐγεννήθη καὶ λουλούδι θὰ πεθάνῃ.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 130).

Ὅλες οἱ σκέψεις ἐφυγαν ἀπ' τὸ νοῦ μονομιάς, ὅπως φεύγουν τὰ πουλιὰ ἀπ' τὸ δέντρο μετὴν τυφεκί τοῦ κυνηγοῦ. Ὅλοι ἀνεβαίνουν. Πόσο μεγάλη αὐτὴ ἡ σκία, ἡ ἔγνωστη, μετὰ τὰ σιδερένια ἐλάσματα, ποὺ δρογτοῦν καθὼς ἀνεβαίνεις...

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τοὺς τοποθετοῦν στὰ θρανία.

— Ἀγαθὰ! τοὺς λέει ὁ ἐπιστάτης.

— Εἰς ἀκροβολισμόν! γελά ἕνας νέος καθηγητὴς, ποὺ τοὺς κοιτάζει ἐθῆμα ἀπ' τὴν ἔδρα.

Ἡ τοποθετητὴ κι' ὁ θόρυβος τελείωσαν. Κάθονται τώρα, δὺ-δὺ στὸ κάθε θρανίον, καὶ περιμένουν. Ἀντικρὸ του, ἀπ' τὸ παράθυρο, ὁ Γιώργος βλέπει τὸ κημπαναριὸ τῆς ἐκκλησίας μετὰ τὸ ρολόϊ. Κοιτάζει: Θέλει ἕνα λεπτὸ γιὰ νὰ χτυπήσῃ ὀχτὺ. Οἱ δὺ δειχτες κἀνου, πάνω στὴν πλάκα τοῦ ρολοιοῦ μιὰν ἀμβλείαν γωνία. Οἱ φθόροι στὴν αἴθουσα εἶν' ἐλάχιστοι, ἡ ἀγωνία τῆς ἀνιμνῆς; ἐπιπαρατεῖ.

— Ντάνν... Ντάνν...

Τὸ ρολόϊ χτυπᾷ ὀχτὺ. Ὅλα τὰ κερχλιὰ κινῶνται, μιὰ ἀνησυχία σηκώνεται ὅπως ὅταν σαλεύουν τὰ φύλλα-λάματα σὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ πνοὴ τοῦ ἀέρα.

Καὶ τὸ τελευταῖον χτύπημα ἀκούστηκε. Μιᾶς στιγμῆς νεκρικὴ σιγὴ κι' ὁ γυμνασιάρχης μπαίνει μέσα. Ψηλὸς κι' ἐπιβλητικὸς, μετὰ χρυσὰ γυαλιὰ ποὺ τὸ μαῦρο του κορδονάκι κρέμεται ὡς τὸ γιλέκι του, στέκεται ἀμέσως ἀλόγιστος σὲ σάση προσεχῆς. Ὅλοι σηκώνονται καὶ τὸν μισοῦνται. Ἐνῆς ἀπ' τὸ πρῶτο θρανίον λέει τὴν προσεχῆ. Ὑστερα ὁ γυμνασιάρχης, μ' ἕνα φύλλο χαρτὶ στὸ χέρι, ἀνεβαίνει στὴν ἔδρα. Θὰ διαβάσῃ κατάλογο.

Ἀρχίζουν τὰ ὄνματα, — αὐτὴ ἡ παράσταση τῶν ὀνομάτων, ποὺ τὸ καθένα ἔχει τὴν φυσιογνωμίαν του. Ἀλλὰ μα-

κρὰ καὶ πολυσύλλαβα σὶν ἀμαξοστοιχίαις ἄλλα ὀνόματα σὶν κραυγὰς πουλιῶν. Καὶ τὰ «παρῶν» ποὺ ἀκούγονται, ἔχει τὸ καθένα καὶ τὸν τόνο του, ποὺ ὁ ἕνας διαδέχεται τὸν ἄλλον, χωρὶς ἀρμονία, σὰ νὰ κουρδίζωνται οἱ χορδὲς ἑνὸς ὄργανου.

Ἄλλοι φωνάζουν τὸ «παρῶν» δυνατὰ, ἄλλοι τὸ λένε μέσα τους. Ὁ Θάνος, ὁ γιὸς τοῦ μεγαλεμπόρου ἔβαλε μιὰ φωνάρα, σὶν τοῦ Δημάρχου πέρσο στὴν Ἑθνικὴ Ἑορτὴ ὅταν φώναζε «Ζήτω τὸ Ἔθνος!» Μερικοὶ χαμογέλασαν, ὁ γυμνασιάρχης ἔρριψε ἕνα βλοσυρὸ βλέμμα πάνω ἀπ' τὰ ματογυῖα του.

Τελειώσαν κι' ὁ κατάλογος. Πάλι νεκρικὴ σιγὴ...

— Στὴν πρώτη γραμμῇ: φωνάζει ὁ γυμνασιάρχης. Τὸ ὄνομά σας: Πρῶτα τὸ ἐπώνυμον, κατόπιν τὸ ὄνομα καὶ τέλος τὸ πατρωνυμικόν. Παραδείγματα: Γεωργίουπουλος, Δημήτριος, τοῦ Νικολάου!

— Ὅλα τὰ κεφάλια σκύβουν κι' ἡ διαταγὴ ἐκτελεσθεῖται σιωπηλά.

— Στὴ δεύτερη γραμμῇ: «Εἰσιτήριοι ἐξετάσεις»!

Τὰ κεφάλια σκύβουν πάλι κι' οἱ πέννες ἐκτελοῦν, μ' ἕνα ἐλαφρὸ τριγμὸ, κι' αὐτὴ τὴν παραγγελία.

Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ, τὸ μάτι τοῦ γυμνασιάρχου πέφτει στὰ γραπτὰ τοῦ πρῶτου θρανίου. Σκύβει σ' ἕν ἀπ' αὐτά. Σηκώνεται θυμωμένος:

— Ντροπὴ! «Εἰσιτήριοι» τὸ σὶ με ἦτα! Ἐπρεπε νὰ ντραπῇς νὰ ῥθῃς κἀν γιὰ ἐξετάσεις!

ἕνας τρόμος σκορπίζεται παντοῦ. Ὅλοι παγώνουν. Ἀλλοίμονο! Ὁ δροσυχισμένος ἐκείνος μπορεῖ νὰ νὰ δέχεται ὅτι θ' ἀπορροφῇ.

Τὸ ὅρος τοῦ γυμνασιάρχου φάνταζε σὰ νὰ κλείνῃ αὐτὴ τὴν παρένθεση κι' ἐξαιρέτως.

— Στὴν τρίτη γραμμῇ: Τὴν ἡμέραν μνην.

Κι' ὕστερ' ἀρχίζει ἡ διαγόρευση. Ὁ γυμνασιάρχης διαβάζει ἀρχὰ, λέει πρὸς λέξη, τὸ ἀρχαῖον κείμενον:

— «Μεταμετὰ φάμενος — οὖν — Μεγά βελον —...»

Ὅλοι εἶναι σιωπηνοί, ἀναπνοὴ δὲν ἀκούγεται.

Ὁ Γιώργος γράφει, ἡ πέννα του τρέχει. Εἶναι χαροῦμενος. Οἱ φράσεις, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, ἔρχονται καθαρὰς, ἐθνήματα, χωρὶς προσκόμματα. Κι' ὁ γυμνασιάρχης ἐξακολουθεῖ νὰ λέγῃ μιὰ καὶ χωριστὰ κάθε λέξη, σὶν τὴν καμπάναν ποὺ χτυπᾷ, μιὰ-μιὰ, τίς ὥρες.

Ἡ διαγόρευση ἔχει τελειώσει ἀπὸ πολλὰν ὥραν. Ὅλοι εἶναι σιωπηνοί. Ἄλλοι γράφουν γρήγορα κι' ἐλεόθερα σὰ νὰ γράφουν ἐπιστολὴ ἄλλοι ἀγωνί-

ζονται ἕναν ὀδυνηρὸ ἀγῶνα πάνω στὸ χαρτὶ, γεμάτοι ἀμφιβολία. Ἄλλοι κρατοῦν τὴν πένναν ἀπελπισμένοι, συντριμμένοι. Κι' ὅλα τὰ πρόσωπα εἶναι κόκκινα κι' ὅλοι εἶναι βαθεῖα ἀπορροφημένοι. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ ζοῦν παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἀσπρὴ κόλλα πόχουν ἐμπρὸς τους.

Οἱ πὺ γρήγοροι σηκώνονται κίχας νὰ δώσουν τὰ γραπτὰ τους. Σηκώνεται κι' ὁ Γιώργος. Ὁ γυμνασιάρχης κοιτάζει μ' ἐδέμεια ἐκείνους ποὺ δίνουν πρῶτοι τὸ γραπτὸ τους. Εἶναι σχεδὸν βέβαιος ὅτι αὐτοὶ θάχουν πετύχει.

Κατεβαίνουν. Στὴ σκία ἀκόμη, παιδιὰ ποὺ δὲν τὸν γνωρίζουν καθόλου, τὴν πιάνουν καὶ τὸν ρωτοῦν μ' ὅλη τὴν οἰκειότητα: πὼς ἔγραψε τὴν τάδε λέξη, πὼς ἔκλεινε τὸ τάδε ῥῆμα. Κι' ὁ Γιώργος ἀπαντᾷ πρόθυμος, γεμάτος χαρὰ.

Μὰ δὲν περιμένει πολὺ. Τὸ βάζει κατ' ἐθέλῃν γιὰ τὸ σπίτι. Εἶναι ἐλαφρὸς, σὶν πουλάκι. Ὁ ἀέρας τὸν σηκώνει καὶ περνᾷ σὶν ἀστραπὴ μεσ' ἀπ' τὸ δρόμον μετὰ τις ἀκακίαις. Τὰ δάχτυλά του εἶναι μελανωμένα, ὁ κοντολόφος του καταμουτσορωμένος. Κι' αὐτὸς εἶναι ζεστός, τὰ μάγουλά του καίει ἀπ' τὴν χαρὰ του.

Τρέχει. Θὰ ῥθῃ στὸ σπίτι τὴ μητέρα. Εὐθὺς μόλις πατήσῃ τὸ πόδι του στὸ σπίτι, μετὰ λέξη θὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ. Ἡ μητέρα θὰ λάμψῃ ἀπ' τὴν χαρὰ της καὶ θάναι γιὰ λίγες στιγμὲς εὐτυχισμένη. Τὴ ἀγαλλίατῃ νὰ τὴ βλέπῃ νᾶναι ἐξ αἰτίας τοῦ εὐτυχισμένη! Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ἄξιζε νὰ κάμῃ τοσούτους κόπους καὶ τόσα διαβάσματα, ἄξιζε νὰ θυσιάσῃ ὅλο του τὸ καλοκαίρι.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΘΙΣΤΑΤΙΚΟ ΕΥΠΝΗΜΑ

Κοάζουν στὴ στέγη οἱ πετεινοὶ
Καὶ σύγκαιρα ἡ γλυκεῖα ἀγνὴ
Καμπάνα ἀγορομαίνας.

Οἱ κόττες μέσῃ στὴν ἀλλή.
Τρέχουν, πηδῶν με βία πολλή,
Κανεὶς δὲν τις προφταίνει.

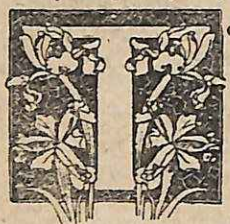
Τὰ ῥῶδα ἀνοίγουν στὰ κλωνία
Καὶ θεῖα σκοποῦν ἐαρινὰ
Μύρα. Ἡ γὰρ παρὲς
Ἀνθὴ γεμάτῃ εἶναι κι' αὐτὴ
Καὶ τὰ κλαδιά συνοχοῦνται
Κι' αὐτὰ στεφάνια πλέκει.

Ὅλα ξυπνοῦν μετὰ νέα χαρὰ,
Οἱ ἀνθρωποὶ, τᾶνθια, τὰ πουλιὰ
Χωρὶς φροντίδα ἢ λύπη.
Καὶ σὶν τὸν ἥγον τῆς πηγῆς,
Ἰαντοῦ γροικιέται μιᾶς σεμνῆς
Χαρὶς τὸ καρδιοχτύπι.

Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ·Τ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ «Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ»

Ἀγαπητοί μου,

ΙΣ παραμονές τοῦ Πάσχα, διαν μὲ φώναξαν κάτω στὸ γραφεῖο τῆς «Διαπλάσεως» καὶ μοῦ ἔδειξαν τὰ πρῶτα ἀντίτυπα τῆς «Ἀδελφούλας μου» ποὺ ὅ,τι εἶχαν ἔλθει ἀπ' τὸ τυπογραφεῖο μέσα σ' ἓνα μεγάλο πακέτο, —κάτασπρα, ὠμορφα, τὸ καθένα μὲ τὴν κόκκινή του εἰκονίτσα μπροστά, — συλλογίστηκα: «Νὰ τὰ παχαλιάτικ' αὐγά, ποὺ θὰ μοιράσω κι' ἐγὼ στὰ καλὰ παιδιὰ μου!» Κι' ἐνῶ ἤμουν στενωχωρημένος ποὺ ἀγοῦσε νὰ τυπωθῇ αὐτὸ τὸ βιβλίο, χάριχα γιὰ τὴ σύμπτωση ποὺ τὸ ἔκανε νὰ βγῇ ἴσα-ἴσα τὸ Πάσχα, μαζὺ μὲ τὰλλα κόκκιν' αὐγά, δίνοντας ἀκόμα μιὰ χαρὰ μέσα σὲς τόσες τῆς μεγάλης γιορτῆς. Τὶ καλὰ ἂν μποροῦσε ἡ «Διάπλασις» κάθε χρόνο νὰ χαρίξῃ στὰ παιδιὰ ἀπὸ ἓνα βιβλίο, ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ γι' αὐτὰ, — ἓνα ἑλληνικὸ μυθιστόρημα, εἰκονογραφημένο ἀπὸ Ἑλληνα ζωγράφου, ἓνα κομμάτι τῆς δικῆς μας πατρίδας, τῆς δικῆς μας ζωῆς, τῆς ἑλληνικῆς!..

Ἄλλ' αὐτὰ, σὴν Ἑλλάδα, εἶναι σπάνι' ἀκόμα, γιὰ εἶναι καὶ δύσκολα. Δὲν ὑπάρχουν συγγραφεῖς νὰ γράφουν καὶ γιὰ παιδιὰ, δὲν ὑπάρχουν ζωγράφοι νὰ εἰκονογραφοῦν, καὶ τὸ τύπωμα ἐνὸς βιβλίου στοιχίζει τόσο ἀκριβὰ!.. Ἡ «Ἀδελφούλα μου», ποὺ τὴν ἔγραψα ἓνα καιρὸ, ὅταν ἐβόμυζα πῶς αὐτὰ τὰ πράγματα εἶν' εὐκόλα, ἔμεινε γιὰ πολλὰ χρόνια τὸ μονάκοιβο ἑλληνικὸ παιδικὸ μυθιστόρημα κι' ὥστε θὰ μείνῃ ποῖς ἔξωρε πῶς ἀκόμα! Δὴν τρεῖς ἄλλα — μὲ μὲ μὲ — ποὺ φάνηκαν στὸ ἀναμεταξύ, δὲν εἶναι οὐκογε εἰσικά, τρυφερά καὶ καρδιοπλαστικά σὰν τὴν «Ἀδελφούλα μου». Ἱστορικὰ ἢ πραγματογνωστικά, ἔχουν περισσότερη σοφία παρὰ τέχνη, ἀποτείνονται μᾶλλον στὸ νοῦ τοῦ παιδιοῦ παρὰ σὴν καρδιά. Καὶ μερικὰ ἄλλα εἶναι γραμμένα τόσο «παιδαγωγικῶς», ὥστε νὰ κατανοῦν ψυχρὰ καὶ σχολαστικά, σὰν ἐκεῖνα ποὺ κατασκευάζονται μὲ συνταγὲς γιὰ νὰ χρησιμεύουν ὡς ἀναγνωστικὰ στὰ Σχολεῖα... Μὰ τὸ ἀληθινὸ παιδικὸ βιβλίο πρέπει πρῶτα-πρῶτα νὰ εἶναι λογοτέχνημα καὶ νὰ συγκινήσῃ. Αὐτὴ ἡ συγκίνηση εἶναι τὸ καρδιοπλαστικόν, τὸ ἀληθινὸ παιδαγωγικὸ στοιχεῖο. Αὐτὴ ἡ συγκίνηση κάνει τὸν ἀναγνώστη, μετὰ τὸ διάβασμα ἐνὸς τέτοιου βιβλίου, καλύπτει ὅ,τι ἦταν πρῶτον. Πῶς

πετυχαίνεται, εἶναι ἄλλο ζήτημα· εἶναι δουλειὰ τοῦ συγγραφέα ποὺ ἔχει τὴν τέχνη του κι' ἔχει ἀπ' τὸ Θεὸ τὸ δῶρο νὰ γράφῃ, νὰ δημιουργῇ.

Πολλοὶ μᾶς ρωτοῦσαν: «Ἡ «Ἀδελφούλα μου» εἶναι τὸ ἴδιο μυθιστόρημα ποὺ δημοσιεύτηκε ἔναν παλιὸ τόμο τῆς «Διαπλάσεως» μαζὺ μὲ τὴν «Γυφτοπούλα»! — Μὰ βεβαίως! τὴν ἔγραψα σὲ 1890 κι' ἡ «Διάπλασις» ποὺ μὲ εἶχε τότε πρῶτον συνδρομητὴ κι' ἔκτακτο συνεργάτη, τὴ δημοσίευσε σὲ 1891. Ἦμουν νέος εἰκοσι χρονῶν καὶ φαντάζεστε πόση ἀνυπομονή εἶχα, μὲ μὲ ἔγραφα ἓνα μυθιστόρημα, νὰ τὸ ἴδω καὶ δημοσιευμένο! Κι' ὅμως παρ' ὅλγῳ νὰ μὴ δημοσιευθῇ καθόλου. Καὶ ἔξερετε γιατί; Γιὰτὶ ἡ «Διάπλασις» δὲν ἐδημοσίευσε ποτὲ μυθιστόρημα χωρὶς εἰκόνες, κι' ἐκεῖνον τὸν καιρὸ δὲν ὑπῆρχαν τὰ μέσα νὰ γίνουν ἐδῶ εἰκόνες καὶ γιὰ τὴν «Ἀδελφούλα μου»! Ἡ δυσκολία ἦταν ἀνυπερβλήτη καί, μὲ μεγάλη μου λύπη, ἀνυγκάστηκα νὰ πάρω τὸ χειρόγραφόν μου πίσω καὶ νὰ τὸ φυλάξω. Ἡ «Ἀδελφούλα μου» ὅμως ἦταν τυχερή. Τὸν ἄλλο χρόνο, ἀπὸ κάποιες ἀνωμαλίες, ἡ «Διάπλασις» βρέθηκε νὰ καθυστερήσῃ κάμποσα φύλλα, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῶν γρήγορα, βιωτικά, ἀπὸ δυὸ-δυὸ καὶ τρεῖς-τρεῖς. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς οὕτε γιὰ εἰκόνες οὕτε καὶ γιὰ μεταφράση μυθιστορηματικῶν. Ὑπῆρχε ἡ «Γυφτοπούλα», ἔπρεπε νὰ μπῇ καὶ κατὰ ἄλλο, ἔτοιμο, ἔτοιμα καὶ χωρὶς εἰκόνες. Κι' ἡ «Διάπλασις» θυμήθηκε τὸ μυθιστόρημά μου, ποὺ τὸ ζήτησε καὶ — ποῖς τὴ χαρὰ μου! — τὸ δημοσίευσε... ἀνικονογραφητό.

Ὅπως λέω καὶ σὲν πρόλογο τοῦ βιβλίου, ἡ «Ἀδελφούλα μου» ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὰ παιδιὰ τοῦ καιροῦ τῆς. Κι' ὅχι μόνο ἔκεῖνα, παρὰ καὶ στὰ κατοπινά, γιὰτὶ τὸ τόμος ποὺ εἶχε τὸ μυθιστόρημά μου, περνοῦσε σὲ σπῆματα ἀπὸ πρωτότοκο σὲ δευτερότοκο, ἀπὸ πατέρα σὲ γιό, ἀπὸ μητέρα σὲ κόρη, κι' ἀγοραζόταν ἀκόμα ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια ποὺ ἐξαντλήθηκε πιά. Ἔτσι, σὲ διάστημα τῆς τριακοσμετίας, χιλιάδες, μυριάδες παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἐγνώρισαν τὴ Διὰ καὶ τὸν Κωστάκη. Κι' ἡ τρυφερὴ ἀγάπη αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν τὰ κατασυγκίνησε κι' ἔγραψαν σὲ «Διάπλαση» τίς πιὸ ἐνθουσιώδεις ἐντυπώσεις. Ἡ «Ἀδελφούλα μου» εἶχε μιὰ ἐπιτυχία κι' ἔκαμε μιὰ φήμη. Τὴ ζήτησαν ἀπὸ παντοῦ καὶ μὲ λύπη τους ἀκούσαν πῶς δὲν ὑπῆρχε. Ἔτσι ἀποφασίσαμε νὰ τὴν ξανατυπώσουμε. Παρακάλεσα τὸν κ. Βώτη, ποὺ τὴν εἶχε διαβασμένη ἀπὸ μικρὸς, νὰ τὴ στολίσῃ μὲ εἰκόνες. Τὴν ἐπεξεργάσθηκα κι' ἐγὼ, διορθώνοντας ὅσα ἔπρεπε νὰ

διορθωθῶν, σὲ τελευταῖο ἀντίτυπο τοῦ 20 ὅ ἐκείνου τόμου τῆς «Διαπλάσεως». Καὶ τὸ βιβλίο ἔγινε ὅπως τὸ ἤθελα, κι' ἡ καλὴ τύχη «Ἀδελφούλας μου», σὲ σειρά πιά τῆς περιφημῆς «Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως», βρίσκεται πάλι σὲ χεῖρα τῶν παιδιῶν.

Λίγα, πολὺ λίγα πράγματα τῆς διόρθωσας γιὰ νὰ τὴν ξανατυπώσω. Καὶ πρῶτα-πρῶτα δὲν τῆς ἄλλαξα σχεδὸν καθόλου τὴ γλῶσσα. Γιατὶ, ἂν κι' ἀπὸ ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια γραμμένη, ἡ «Ἀδελφούλα μου» εἶναι σὲ γλῶσσα ποὺ γράφουμε καὶ σήμερα. Εἶναι μάλιστα τὸ πρῶτο ἔργο ποὺ ἔγραψα σὲ δημοτική, γιὰτὶ πρῶτον ἔγραφα, ὅπως ὅλοι, μόνο σὴν καθαρεύουσα. Ὅμως, ἂν καὶ τόσο νέος τότε, καὶ φυσικὰ ἄπειρος, σκέφθηκα πῶς ἓνα βιβλίο, ἓνα μυθιστόρημα οἰκογενειακὸ γιὰ παιδιὰ, δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδιά, ἂν δὲν γραφόταν καὶ σὲ γλῶσσα τῆς καρδιάς, τῆς φυσικῆς, τῆς ζωντανῆς, — τῆς γλῶσσας ἐκείνης ποὺ τὰ παιδιὰ τὴ μαθαίνουν χωρὶς βιβλία καὶ χωρὶς δασκίλους, τὴ γλῶσσα ποὺ τὴν αἰσθάνονται, τὴ μητρική.

Ἡ «Διάπλασις» τότε ἀκόμα γραφόταν δλόκληρη σχεδὸν σὴν καθαρεύουσα, ποὺ ἦταν κι' ἡ γλῶσσα τοῦ Σχολείου. Μόνο μερικὰ ποιήματα καὶ τὸς διαλόγους τῶν μυθιστορημάτων ἔβλεπε σὲ δημοτική. Ἀλλὰ ἡ «Ἀδελφούλα μου», γραμμένη ἔς αὐτὴ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἔκανε μιὰ ἐξάρεση καὶ μιὰ τολμηρὴ καινοτομία. Δὲν ἦταν μόνο τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ μυθιστόρημα γιὰ παιδιὰ ἦταν καὶ τὸ πρῶτο παιδαγωγικὸ βιβλίο σὲ γλῶσσα τοῦ παιδιοῦ. Ἡ λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν κάνει ἱστορική. Καυχῶμαι πῶς θὰ τὴν ἀναφέρῃ μιὰ μέρα ἡ Ἱστορία τῆς Λογοτεχνίας μας. Γιατὶ ἡ καινοτομία ποὺ εἰσήγαγε τότε, ἦταν σωστὴ κι' ἐνίκη. Ὁ ἄγῳγος ποὺ ἀκολούθησαν, οἱ διωγμοί, οἱ ἀμφιβολίες, τελείωσαν. Τίποτα λογοτεχνικόν, τίποτα ποὺ δ' σκοπὸς του εἶναι νὰ συγκινήσῃ, εἴτε μεγάλους εἴτε μικρούς, δὲν γράφεται πιά ἔς ἄλλη γλῶσσα. Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τὴν «Ἀδελφούλα μου».

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

18

Φίλος ποὺ θὰ κατορθώσῃ
Μιὰ φορὰ νὰ σὲ γελᾷ,
Ντροπιασμένος αὐτὸς βγαίνει.
Ὅταν ὅμως δευτερώσῃ
Κι' ὁμοίω γέλασμα σοῦ φτιάσῃ,
Ἡ ντροπὴ σὲ σένα μένει.

CHEF

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDEAU].

ΙΑ'. (Συνέχεια)

«—Φαίνεται, παιδί μου, εἶπε ὁ βασιλιάς, μὰ δὲν εἶναι.

«—Μπᾶ ποὺ εἶσαι σὰν τὸ μπαμποῦνι, βασιλιά μου ποὺ χρονιάζεις! φώναξε ὁ Κουικουίνος. Παχὺς σὰν τὸ γουρὺνι, μὲ συμπάθειο, καὶ στρογγυλὸς σὰν τὸ βουτοῖ.

«—Τόσο ἔξερεις, τόσο λές, καλὲς μου Κουικουίνος! Ἐμένα λοιπὸν ποὺ βλέπεις σὰν τὸ μπαμποῦνι, λυώνω μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ νοιώθω μιὰ ἀδυναμία ποὺ δὲν ἔχετε ἰδέα! Μοιάζω μὲ τὸ ροδάκινο ποὺ ἀπέξω σκίβεται γερὸ καὶ κόκκινο, μὰ μέσα τὸ τρώνε τὰ σκουλήκια...

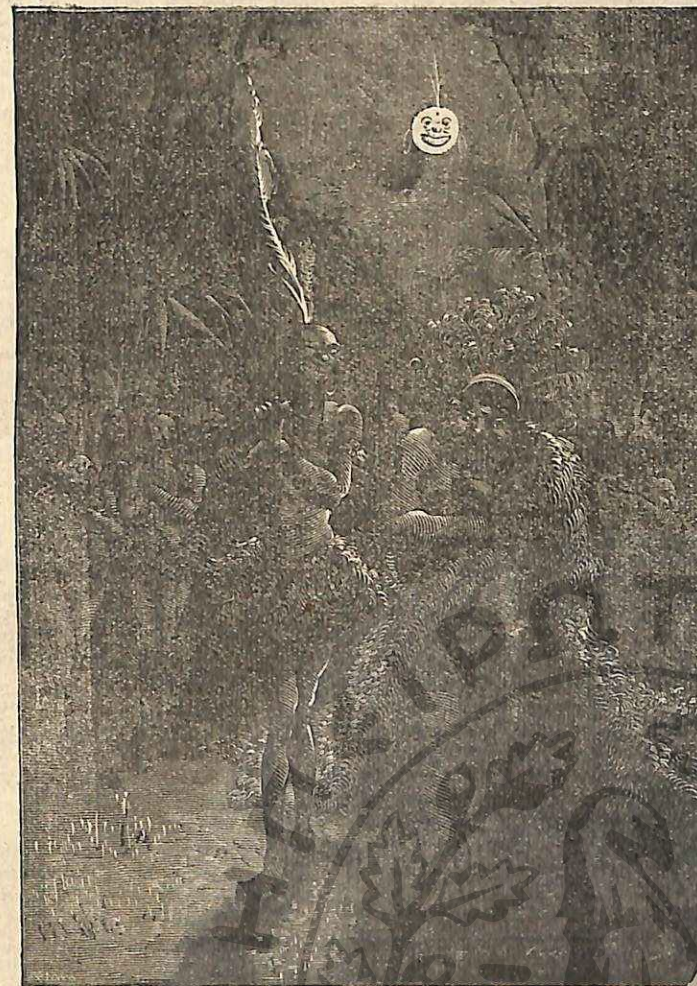
«—Μὴν τὸ λές αὐτό, ὁ βασιλιά μου!..

«—Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέω. Κι' ἔξερετε τί μ' ἀφάνιζε ἔμένα; Τὸ βᾶρος τοῦ βασιλείου. Κι' ὅσο νά 'μαι, ἐνδοχί-στις, νὰ σκίζω ξύλα, παρὰ βασιλιάς. Αὐτὰ τὰ πάχη ποὺ βλέπετε καὶ τρέχουν τὰ σάλια σᾶς, εἶναι φέουκα! Ἀκούστε ποὺ σᾶς λέω. Δὲν εἶμαι ἀνθρώπος γερὸς ἐγὼ εἴμαι σὰ μιὰ φρούτια γεμάτη ἀέρας. Καὶ γὰρ τὴν ἡλικίαν μου σὰν ὅλες τίς ἀρρώστειες, ὁποῖον! Μὰ δὲν εἶναι. Αὐτὴ ἡ ἀρρώστεια, ποὺ φουσκώνει τὸ κορμί μου σὰν τὸ ἀσπί, ἔχει κάνει καὶ τὸ αἷμα μου φαρμάκι· μὰ τί φαρμάκι, δὲν ἔχετε ἰδέα! Γιὰ νὰ σᾶς κόμω νὰ καταλάβετε, φαντασθῆτε: ὅσοι φύλλοι καὶ κουνούπια ἔχουν τὴν κακοτυχία νὰ μὲ ταμπήρουν, μένουν σὸν τόπο. Κι' ὅσοι πρῶτ' ποὺ ἔρω πῶς, ὅλο μου τὸ κορμί εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ κουνούπια καὶ φύλλους ποὺ φαρμακώθηκαν μὲ τὸ αἷμα μου! Τὶς προσάλλες, τὸ ἔξερετε ὅλοι, — φύλλους ἢ πιὰ ἀγαπημένη μου μαῖμο, ἢ Κακακαπού, ποὺ τὴν ἀγαποῦσα περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς μὲ μὲ μὲ, γιὰτὶ ἔμοιαζε σὴν ὁμορφίαν τοῦ ἀγαπημένου μου Κουικουίνου. Δὲν ἔξερετε ὅμως κι' ἀπὸ τί φόβου. Νὰ σᾶς τὸ πῶ λοιπὸν ἐκεῖ ποὺ παίξαμε μαζὶ, ἡ κακομοῖρα ἡ Κακακαπού μὲ δάγκαιε λιγάκι σὲ ποδάρι καὶ μετὰ τὸ μάτωσε. Ἀπ' αὐτὸ τὰ μακάρωσε σὴν στιγμή! Βάζετε λοιπὸν μὲ τὸ νοῦ σας τί φαρμάκι ἔχω μέσα μου. Κι' ἔπειτα μοῦ λέτε νὰ καθίσω κι' ἐγὼ σὲ Ἑθνικὸ Συμπόσιο. Ἄς εἶναι ὅμως, μιὰ ποὺ

τὸ θέλει ὁ λαὸς μου, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλοιως. Θὰ ἔρθω ὅπως-ὅπως. Εἶναι χρέος μου. Φωνὴ λαοῦ, λέει τὸ Σύνταγμα, φωνὴ Κυρίου. Ζήτω ὁ λαὸς τῆς Ταμποουλίνας!

«Ὁ βασιλικὸς αὐτὸς λόγος ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στοὺς ἀγριανθρώπους. Ἀρχισαν νὰ συλλογιούνται, νὰ γουρμολοῦν καί, σὲ λίγο, πῆγαν πέρα-πέρα νὰ κάμουν καὶ δεύτερο συμβόλιο. Ἀμὰ τὸ εἶδε οὕτο, ὁ Θωμᾶς ἐνόμισε πῶς γλύτωσε. Μὰ λίγο βάζατε ἡ χαρά του. Γιατὶ ἄκουσε τὸν πονηρὸ ἐκεῖνο Κουικουίνος νὰ τοῦς λέει:

«—Καλὲς, μὴν τὸν πιστεύετε! Αὐτὰ

«—Ἀμ' γιατί σὲ τρέμα πονεὶ μὴνες;...»

ὅλα ποὺ μᾶς εἶπε, ἦταν ψευτιές καὶ κοροϊδεῖες. Ἐγὼ ἔφαγα καλὰ πῶς ἡ Κακακαπού φόβησε ἀπὸ κακοστομαχία. Ἀμ' δὲν ἔγινε τὸ αἷμα τοῦ φαρμάκι; Μᾶς τὸ εἶπε γιὰ νὰ φριχθῶμε, μὰ ἐννοία του καὶ δὲ θὰ γινώσκῃ ἀπὸ τὰ δόντια μας. Τὸ πολὺ-πολὺ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακόν, ἄς ἀφήσουμε πρῶτα νὰ δοκιμάσουν τὸ κρέας τοῦ οἱ ὑποοργῶ. Καθὼς εἶναι φαγάδες, θὰ ριχτοῦν σὲ φητὸ μὲ τὰ μούτρα. Κι' ἂν δοῦμε πῶς δὲν παθαίνουν τίποτα, τρώμε ὕστερα καὶ μεῖς.

«Ἀκούγοντας αὐτὰ, ὁ βασιλιάς ἀρ-

ρώστησε ἀληθινὰ. Κρῆος ἰδῶντας τὸν ἔκοψε καὶ φοβερὸς ἀνατριχίλες. Γογγύζει τότε ὁ Κουικουίνος καὶ τοῦ λέει:

«—Μεγαλειότατε, λυπηθήκαμε πάρα πολὺ γιὰ τὴν πολὺτιμη θύγατέρα σου κι' εἴπαμε, ἂν εἶναι δυνατό νὰ νάβῃ ἄλλοτε τὸ Ἑθνικὸ Συμπόσιο ὡς πρῶτον νὰ γίνῃς καλὴ Δουτοῦν; δὲ μπορεί Παραγγεῖλαμε πιά τὰ φαγὰ καὶ προσκαλέσαμε τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειτα, ἄμα μάθῃ ἡ Μεγαλειότης σου γιὰ τί γίνεται αὐτὸ τὸ τραπέζι, πιστεύω πῶς δὲ θὰ μᾶς ἀρνηθῇ νὰ τὸ στολίσῃ μὲ τὴν παρουσία τῆς.

«—Κι' γιὰ τί γίνεται τὸ τραπέζι; ῥώτης ὁ κακόμενος ὁ Θωμᾶς;

«Γιὰ νὰ σοῦ δώσουμε, Μεγαλειότατε, ἀπὸ ζῶντας σου, τὸ Ἐπίθετο μὲ τὸ ὁποῖον θὰ σ' ἀναφέρῃ ἡ Ἱστορία Ἐμεῖς ἐδῶ ἔτσι τὸ συνηθίζουμε. Δὲν περιμένουμε νὰ πεθάνῃ πρῶτα ὁ βασιλιάς μας γιὰ νὰ τοῦ δώσουμε τὸν τίτλο ποὺ τοῦ ἀξίζει. Τοῦ τὸν δίνουμε ὅσο εἶναι ζωντανός, γιὰ νὰ τὸν ἀκούῃ καὶ νὰ τὸν χαίρεται κι' αὐτός.

«—Μιὰ; Καὶ τί τίτλο θὰ μοῦ δώσετε μένα;

«—Ἡ γλῶσσα μας, Μεγαλειότατε, εἶναι φτωχή. Δὲν ἔχει λέξη ποὺ νὰ ἐκφράξῃ ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ ἔχεις καὶ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ ἔκαμες σὲν τόπο μας καὶ ποὺ θὰ κάμῃς ἀκόμα. Ἐνὰς εἶπε πῶς σοῦ πῶπε Θωμᾶς ὁ Χοντρός, ἄλλος Θωμᾶς ὁ Καλός, ἄλλος Θωμᾶς ὁ Ψυχικάρης, ἄλλος Θωμᾶς ὁ Ἱερός καὶ πᾶσι λέοντας. Μὰ κανένα δὲ μᾶς ἔρεσε, γιὰτὶ κανένα δὲ λέει ἐκεῖνο ποὺ ἐμεῖς θέλουμε νὰ πῇ. Τελειώσαντων, ἐγὼ ὁ Κουικουίνος, δὲν ἔρω πῶς μ' ἐρώτις ὁ Θεὸς καὶ βρῆκα τὸν μα ποὺ ταιριάζει. Ἐδῶς ποὺ τὸ εἶπα, τὸ παραδέχτηκαν ὅλοι. Καὶ λοιπὸν ἀβήρη, ἀπάνω σὲ τὸ τραπέζι, σὲ

ζήτη, καὶ παίζοντας μουσική, ὁ ἀνακροχτής Θωμᾶς ὁ Α' ὁ Λαοχορταστής, δηλαδὴ ὁ βασιλιάς ποὺ χόρτασε τὸ λαὸ τοῦ σὰ πατέρα.

«—Πᾶσι καλὰ, Κουικουίνος, ἀποκρίθηκε ὁ βασιλιάς, ποὺ λόγισαν τὰ γόνατά του καὶ κόνεψε νὰ πέσῃ κάτω γιὰ νὰ δεῖξῃ ὅμως πῶς πιστεύει τίχα κι' εὐχαριστήθηκε, ἔσφιξε τὸ χεῖρ τοῦ Κουικουίνου, ἂν καὶ θὰ προτιμοῦσε νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ καρόγγι. Κι' ἐξακολούθησε:

(Ἐπεται συνέχεια)

Μεταφράσεις Π. Ι. Φ. καὶ Γ. Σ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ

Ἐξεδόθη :

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Με τὸ θαυμάσιον οἰκογενειακόν, τερπνόν καὶ διδακτικόν μυ-
θιστόρημα τοῦ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (ΦΑΙΔΩΝΟΣ)

« Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ ΜΟΥ »

Κομψότατον βιβλίον, διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἐπὶ ἀρί-
στον χάρτου, καλλιτεχνικῶς τυπωμένον, ἀπὸ 200 περιόπου σε-
λίδας, με φωτίον δίχρωμον ἐξώφυλλον καὶ με 24 εἰκόνας τοῦ
κ. Α. ΒΩΤΤΗ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧ. 15

Καὶ με τὴν προσθήκην τῶν ταχυδρομικῶν: διὰ τὸ Ἑσωτε-
ρικὸν δρ. 16, καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. 18,60.

Πᾶσα παραγγελία, μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, ἀπευθύνετ' πρὸς τὸν
κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, 38 Ἐδριλίδου, Ἀθήνας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 θωσ 10 το πολύ λέξεις με απλά στοιχεία δη. 4 (το ελάχιστον τίμημα). Πέραν των 10 λέξεων 40 λεπτά ή λέξεις, με παχέα δε στοιχεία πτά 50, και με κεφαλαία απ. 60. 'Ο χωριστός στίχος δαχμύς 2. 'Η προληφωμή είναι απαραίτητη.

(ΚΓ' --- 551)

Σκιά και παρθέα: Σκεφτήτε: Ξεχάσαμε την ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ, που πιότερο άξιζει. Θά μās συχωρέση; 'Ιανισμός

(ΚΓ' --- 552)

Εισερχόμενος εις τον κύκλον της Διαπλ. χαιρετώ άπαντα τα διαπλάσπαιδα. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

(ΚΓ' --- 553)

Οσοι και όσες νοιώθετε μιά έπείμνησι για τις Σμυρνιές, στείλατε ένα τετραδιάκι και σε μένα. Σμυρνιά

(ΚΓ' --- 554)

ΠΑΣ=ΣΒΣΔ, εύχαριστούμεν θερμώς. ΑΣΠΓ, συλλυπητήρια. Καρούμπα Καρχαλέτο, στοίχημα 5000 δη. Δέξεσαι; ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

(ΚΓ' --- 555)

ΚΑΡ-ΚΑΡ, κουμπότρυνες σε φίλχ-δμείς με πμόδμο φρεϊό, (νομμε για να αās ρίξουμ' μέσα μ' ένα βαθύ ΣΕΦΕΝΗΤΙΟ ΧΟΛΕΡΑ, ΜΥΣΤΗΡ ΒΑΡΩΝΟΣ

(ΚΓ' --- 556)

ΑΛΛΗ ΣΦΕΝΤΟΝΙΑ Τό ΠΟΔΑΡΙ μου το βάζω μέσα στον ΚΑΦΕ που συντροφευμένα πίνουν ή ΖΟΥΛΟΥ και ό ΤΡΟΥΓΕ. Καρούμπα, Καρχαλέτο, με τιμάτε υπερβολικά. Τριανταφυλένια, εύκολα παρεξηγείς και άδίκως εξάπτεσαι. ΣΜΥΡΝΗ

(ΚΓ' --- 557)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ. Δεν έχει με την ΗΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ καμμία σχέση, ή όλοτε-λά σας άγνωστη κι' άφοβη

(ΚΓ' --- 558)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ. Έβραβεύθησαν οι εξής: Βραβ. Α': ΔΟΞΑΣΜ. ΤΣΟΔΙΑΣ, Β': Κεραυνόβ. 'Ισπό-της, Γ': 'Ηρώς τ. Κιουτάχιας. Έπαινος: Δοξασμ. Αρχηγός. Δοιπούς εύχαριστώ.

(ΚΓ' --- 559)

ΤΡΕΛΗ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ Πίσις-Πατρίς, άλληλογραφούμε; Γ. Καρανικόλα, Πρασσει-ου 59-Α. Αθήνας. Καρούμπας. Καρχαλέτοος=Παπαμυχάλης.

(ΚΓ' --- 560)

ΜΑΥΡΟΑΛΛΕΣΙΤΗΣ «ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ» Ιδρύθηκε στας Αθήνας. Σκο-πός: Μυστηριώδης. Μέλη δεν δεχόμεθα. Καταστατικόν δεν ύ-πάχει. Τό σήμα μας είναι: «Έ-ρωμένοι κι' άητητοι».

Αρχηγός: ΑΟΡΑΤΟΣ, 'Υπαρ-χη: ΑΦΑΝΤΟΣ, Συμμοριέται: ΑΓΓ. ΝΙΚΗΣ, ΔΟΞΑΣΜ. ΛΟΧΙΑΣ, ΤΡΕΛ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΓΡΟΜ. ΝΑΥΤΗΣ. Αναμεναιε τερατοεργήματα «Αορ Συμμ.» Στο επόμενο τά λογαριάζουμε με κάτι παλληκα-ράδες.

ΤΡΕΜΕΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

Η ζητεί επιμόνος συμμαχίαν με τον σύλλογον «Βροντήν».

(ΚΓ' --- 561)

Σ. Β. Σ. Δ.

Χολέρα, για να ξερός, επειδή εϊ-μεθα ρουβάλια: Χολέρα: Δ. Κα-πειτανάκης, Μυστηρ. Βιρώνος: 'Ιπποτης: 'Υδρας: Εύαγγελίδης. Συμπτώματα ρουβαλιών. Επι-φυλασόμεθα όμως. Καρούμπα Καρχαλέτο, γελάστηκες στοί-χημα.

(ΚΓ' --- 562)

Μοσχονάδες, την πάθατε μιά χαρά: τι ωραία πρωταπριλιά που ήτο στο Ζάππειον!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΣΕΤΣΕ»

(ΚΓ' --- 564)

ΣΑΠΟΥΝΟΦΟΥΣΚΕΣ-ΙΑΒΛΟΓΙΑΤΡΕ. Μην αρχίσεις Διην καταδιώξη, γιατί οι σο-λες έχουν ακριβά... ΦΛΟΚΟ, κ.ά. Δοικα προσπαθίς να οκεπάσεις την «Ομίχλη». Κάνε τό κορόι-δο!

ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 565)

ΓΟΡΓΟΧΑΜΠΑΡΑ-Λευτεριά ή Θινατες=Ρακόπου-λος, (παραξηγηθίκες, μικρές;) Χαρρς=Νακ, της=Τυμρίος, (για χάρη του κύκλου). Μαυροθαλασ-σιτης=Καρανικόλας.

Και μερικούς... κίτρινους! Κομ-φούκιος=Κοκκίνος. Κόνχιν-Κο=Κράλλη.

ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 566)

Καλημερουδια σας. ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, άπ' τις παιη-μασιές βρωμίες του ζωνάρι σας. Δεν το ξεσκονίζετε; Ω!.. νεροπή. ΧΟΛΕΡΑ-ΠΑΝΟΥΚΛΑ: ΚΑΠΕΤΑ-ΝΑΚΗΣ. Κουράγι μή λιποθυμή-σης.

ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛΟΣ

(ΚΓ' --- 567)

Ζουλού, Κάε-Κάρ, προς χαριν της Αναστασεως του Χριστού μας παύσατε την μονομαχίαν και οώσαι το φιλ της Αγαπης, ό και στέλλομεν εις όλα τα Δια-πλάσπαιδα.

ΜΑΞ, ΛΑΙΛΑΨ, ΚΑΤΩΝ.

(ΚΓ' --- 568)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΟΜΙΧΛΗΣ

ΚΙ', ούτε απαντησεως άξι-ζεις. Τρουγέρ (Αρδάμη), Ξευρεις μόνοι σου άν είσαι ή όχι. ΚΑΡ ΚΑΡ, Συχαρητήρια. 'Ιν-δαλμα 'Ελληνισμύ, όταν πηγαι-νες γυρίζαμε. 'Ισπόλντε, πια-στηκες άπ' την άγγελία σου, ότι είσαι ού. Φλόκε, Συχαρητή-ρια. Νικητής: Χαρρς: Τυμρίος. 'Αγγ. Είρηνης: Ν. Κιούσης. Σπιν-θήν 'Ελευθερίας: Μανσόλος. ΖΟΥΛΟΥ: Καλλιόπη Αρδάμη.

ΚΑΤΑΓΙΓΙΣ, ΣΙΜΟΥΝ

(ΚΓ' --- 569)

Ρίτα, Σανσελλάρ, Χρυσανγή, Ροζα Ματωμένη, Χολέρα, Πα-νούκλα, Καλαμ. Λουλούδι, Ζου-λού, Φασμα, 'Ιππόλυτε, Τρουγέ-ρα, Βεατρίκη, 'Ελπίδοβ. Πορ-φυρα, Κολόμβε, Μυστηρ. Βαρώ-νε και λοιπά Διαπλάσπαιδα, Ανταλλάσσουμε Μ. Μ.; Περι-μένο τετραδ. και Δ[σιν. Γράψτε. 'Αχιλ. Γεωργιανίαν, Ιωαού, Κρηνησιά.

ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΧ

(ΚΓ' --- 570)

Εφέτος ήμ ξυπήνω όσους κί-όσας αποκοιμισε πέρουσι ή Να-νουρίστρα (Σιγούρου). Αφρόκρι-νο (Μωρόετη). Ψέμματα; Σμυρνητήρ

(ΚΓ' --- 571)

Εμεις νομίζαμε, ΖΟΥΛΟΥ, πως κάτι συ άξίζεις; μά τώρα υποχώρησι φαίνεται ότι αρχίζεις

Σμ. τ. Δια λ. -Βεβαίω ότι ό Τρου-γέρς είναι ή άλλος, άρξέτος με τους Καρούμπα, Καρχαλέτο.

(ΚΓ' --- 572)

Γιά σου, ΠΡΙΓΚΗΠΑ' δεχο-μαστε.

ΚΑΡΟΥΜΠΑΡΟΣ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΑΡΟΣ

(ΚΓ' --- 573)

Εισερχόμενος στο σαλονάκι της Διαπλάσεως, λέγω ένα ήπο-τικώτατο σελαμ αλέκουρ. 'Ισ-πότης Μαντζουράς.

(ΚΓ' --- 574)

Προσερχομαι, Διαπλάσπαιδες, στη γλυκειά σας ζωή, χαιρε-τών άπαντας. ΚΥΩΝ

(ΚΓ' --- 575)

Σ. Β. Σ. Δ.

Τρουγέρα, που κολανά; άέρα, άν είσαι παλληκαράς, έδώ θά φανής; ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ δηχ.στοί-χημα και διά τον Βεϊνόγλου άλ-λες τόσες. Θά σε ίδουμε.

(ΚΓ' --- 576)

Παλιάτος, γιατί δεν έρχεσαι στο σπίτι; φοβάσαι μη σ' άγγί-ξουμε; Βαμβακιά

(ΚΓ' --- 577)

Εισερχόμενος στους ιερνοτά-τους Διαπλάσιακούς αϊθερας χαιρετώ άπαντας.

ΤΟΛΜΗΡΟΣ ΑΕΡΟΒΑΤΗΣ

(ΚΓ' --- 578)

Μέλισσα, σε βρήκα. Δοστ, Σμίτ, Μσυχαρηκατε τη Βαμβακιά (Εύε. Φερεμζη για τις όρθές! της ανακαλυψείς... ΦΕΔΟΥΛΑ

(ΚΓ' --- 579)

Παιδιά, φυλάξτε τα ντουλάπια σας, και άν μπορέτε βρέστε την Διγυδύγατα

(ΚΓ' --- 580)

Οξασμένη Τσολε, τόλυσα: Πέ-δρασε από το γραφείο της Δια-πλάσεως για να παρής τη Δαου-ρα... Φοράμαι όμως πρωταπει-λια... 'Ιωνικός Ουρανός.

(ΚΓ' --- 581)

Μένελας, ανταλλάσσουμε Μ. Μυστικά; Αγκιστάσινο

(ΚΓ' --- 582)

Μαζί σας, ΚΑΡ-ΚΑΡ κι' εγώ. Κάτου τα κορίτσια!

ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

(ΚΓ' --- 583)

Πλοιαρχ Νέμε (μέλος Βρον-της), σου απευποιδω: είσαι ό 'Αχιλ. Μιστώνης. ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

(ΚΓ' --- 584)

Αρη, Αρδάμη, Καχειμάνη, Φι-φη, θέλω ήλληλογραφήσουμε. Δεχεσθε; Αράραγτος (Καρπενήσι)

(ΚΓ' --- 585)

Εισερχόμενος στον Διαπλάσιό-κοσμον, χαιρετώ άπαντας. Τι-θεμαι εις το πνευρόν του Φιλε-λευτέρ. Αδλητού. Νεαρός Α-θλητής.

(ΚΓ' --- 586)

Εισερχόμενος στον Διαπλάσιό-κοσμον χαιρετώ όλους και δέ-χομαι ήνευλλαγην Μ. Μ. μέσω Διαπλάσ. Τσομπανόπουλο

(ΚΓ' --- 587)

Αρη, Διαβολόπαειδο, Νέων, Γρι-φοφιαστή, Μικεδονικόν 'Ιδε-ώδες, Κεραυνόβιλε 'Ισπόδα, έλα-βα Μ. Μ. εύχαριστώ σέλλα. Αρη, δέχομαι και περιμένο. Δοστ [ΚΓ' --- 546.] ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

(ΚΓ' --- 588)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο ΚΕΡΑΥΝ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

Προκηρύσσομεν πρωτότυπ αγωνισμόν διά τους Γαλ-δεις, όποιοι μποουνε να φράσουν εις τό Γαλλικόν τε-γνμα «ή Προσευχή» του φύλλου της Σελίδος Συνεργ-Συνδρομητών. Βραβεία ές-τα!! Α' «Ο Πυρειοπώλης» (σός), Β' «Η Αδελφούλα με-σοδ»), Γ' «Ο Φάρος» του Ποτα-Προθεσμία δέμηνος. Συμμε-50λεπ. Στείλατε: 'Ανδρέα Ρακόπουλον, Πάρνηθος 28-νας.

ΔΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙΝ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΤΡΕ

ΔΙΩΡΙΣΘΕΑΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠ

ΕΝ ΣΥΛΛ: ΙΩΑΝ: ΔΑΜΠΑΣΗΣ

ΕΝ ΗΡΑΚΛ: ΚΟΛΟΜΒΟΣ

ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ: ΑΡΧΙΔΙΑΝΟΣ

ΕΝ ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟ.

Φιλελευθέρως 'Αθ

ΖΗΤΩ Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

(ΚΓ' --- 589)

ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΜΥΡΝΗΣ

ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩ

ΑΣΜΟΥ: Βραβεύθησαν: Χ

νι, Ρένα, Αφροκρίο, Ναν

στρα. Βραβεία στείλαμε. Ε

ριστοῦμεν συμμετασόντας.

ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ! γιατί δε σι

τε και στους άλλους Διαπ

σμούς; Εμπρός! Περισμένο

(ΚΓ' --- 590)

Π.Α.Ν.=Συμμορία (Π

φρώνων, Α-νοήτων, Νε

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤ

βγάζω την 'Ισόρια» κι άρ

τις... κουμπότρυνες. Ωχι!

παθετε. Σάν σπουργία δα

σούβλισω. Μονομαχία άπα

(μεχρς εσχάτων) και άνευ μα

ρων. ΜΠΕΡΤΟΔΟΥΛ

(ΚΓ' --- 591)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤ

Όσα τροπαρια και να π

και δέσποτα να φέρης,

Νά μās τρομαξής δέν μπο

Στό λέμε, ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΙ

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ, ΠΛΑΝΟ

(ΚΓ' --- 591α)

ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙ

Προκαμβανονται Σύμβοι

ΓΑΓΚΡΟ, ΚΑΙΝΟΜΙΛΑΙΝ

Προκηρύσσομεν μέγαν Διαγ

σμόν «Σκίτσον Κινεζικών».

βεία άπαράμιλλα. 'Ιδούμεν

ΒΛΙΟΘΗΚΗΝ, βιβλιοθηκ

ΚΙΑΝΓΚ-ΣΙΑΝΚ. Τμήμα Φ

-ΜΠΩΛ «ό ΘΡΙΑΜΒΟΣ.

χηγός: ΤΑΓΚΟΡ.

(ΚΓ' --- 592)

Ρόβερ, χίλια εύχαριστώ για

έξοχη κάρτα. Μ' εύγνω

ση. 'Ιωνικός Ούς

(ΚΓ' --- 594)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ

ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Είδατε τον Γ' Πρωτότυπο

Εγωνισμό της Τριανδρίας;

ληθιτά πρέπει όλοι να την

στηρήξωμε. γιατί είναι ή

που μās διασπείδει με τό

σο ωραίους διαγωνισμούς

Σε τέτοιους Συλλόγους,

εγκλάμμε, μπρο. Μιμηθ

όλοι και άπαντήστε.

(ΚΓ' --- 595)

Ούδεμία και Μίνα Καλο

Εύχαριστώ για την ύπο

ξη στο φετεινό Δημοψήφ

Χριστός 'Ανέστη!